

Helemaal in love in Brightside Cove

1

Regisseuse Maxine Pearce schoof haar bril in haar donkergrijze krullen en klapte in haar handen. ‘Oké, mensen, stilte alsjeblieft.’

Het werd meteen rustig in de Oost-Londense studio waar *Victory Road* werd opgenomen.

We stonden op het punt de laatste scène te filmen die ik ooit in de serie zou spelen. Het lot van mijn personage moest voorlopig geheim blijven en dus had Maxine erop aangedrongen dat er zo min mogelijk crewmedewerkers op de set zouden zijn. Buiten het kleine gezelschap om ons heen wist niemand wat hier vandaag gebeurde, wat de situatie een bepaalde spanning gaf.

En ik mocht daar onderdeel van uitmaken. De adrenaline gierde door mijn lijf. Acteren was het allerbelangrijkste in mijn leven. Mijn grootste droom. Als ik een rol speelde, leek het wel alsof er iets magisch gebeurde. In het dagelijks leven was ik niet meer dan de saaie, allesbehalve memorabele Nina Penhaligon met haar hamsterwangen, sproeten en voluptueuze rondingen. Zodra ik in de huid van iemand anders kroop, veranderde dat en werd ik... wie ik ook maar wilde zijn. En dat vond ik heerlijk.

Vandaag kwam er echter maar weinig magie aan mijn werk te pas. Mijn personage, zuster Elsie Turner, lag namelijk dood onder een houten balk.

Het was voor het eerst dat er een personage in de serie overleed, wat de fans waarschijnlijk verschrikkelijk zouden vinden.

‘Ben je er klaar voor, Nina?’ vroeg Maxine voordat ze cameraman Mike nog wat laatste instructies gaf.

‘Jep.’ Ik probeerde zo kalm mogelijk te klinken, maar in werkelijkheid was dit voor mij misschien wel net zo hartverscheurend als voor de fans. Ik zou dit werk echt ontzettend gaan missen.

Victory Road was een wekelijkse dramaserie die zich tijdens de Blitz in Londen afspeelde. Eigenlijk was het een soort soapserie, maar dan met gasmaskers en jarenveertigkapsels. De rol van Elsie Turner was de mooiste die ik ooit had gespeeld. Het was voor het eerst dat ik goed betaald kreeg en ik had dan ook al maanden niet meer voor een uitzendbureau hoeven werken. Ik had een ontzettende hekel aan kantoorwerk, maar als beginnend actrice moest ik toch iets doen om het hoofd boven water te houden.

Na vandaag zou mijn bestaan weer een stuk onzekerder worden. Ik probeerde mijn tranen uit alle macht te bedwingen zodat mijn make-up niet zou uitlopen.

Vanmorgen hadden we de cliffhanger opgenomen van een aflevering waarin zuster Elsie tijdens een bombardement dekking zocht. Nadat ze die gevonden had, hoorde ze iemand in een van de huizen om hulp roepen. Elsie rende het pand binnen om een oude vrouw te redden, maar op dat moment ontplofte er een bom en stortte het gebouw in elkaar. De scène was de laatste van de aflevering en het publiek zou een week later pas ontdekken hoe het verhaal verderging. Zou Elsie het bombardement overleven? Zou ze haar geliefde agent Ron Hardy, die met een verlovingsring in zijn zak op haar wachtte, ooit nog zien? Zouden Elsie en Ron het eerste paar in de serie worden dat ging trouwen?

Alleen de mensen in deze studio wisten dat het antwoord op die vragen nee was. Ik mocht mijn beste vriendin Becky Burton niet eens over het lot van mijn personage vertellen, en dat terwijl zij ook een zuster in de serie speelde. Ik snapte best dat het belangrijk was om Elsies verhaallijn geheim te houden, maar voelde me toch schuldig dat ik vandaag uit de studio zou vertrekken zonder afscheid te kunnen nemen.

‘En actie,’ mompelde Maxine.

De spanning in de studio was om te snijden. De afgelopen weken waren de kijkcijfers teruggelopen en men hoopte dat de dood van mijn personage weer iets meer publiek zou trekken. Ik was dus als het ware een soort offerlam. Dat scheen een grote eer te zijn, want het betekende dat mijn personage erg geliefd was.

Harde sirenes en het geloei van brandweerwagens transporteerden ons naar het gebombardeerde Londen tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Felle lampen verlichtten de ravage die op Victory Road was ontstaan en twee brandweermannen, Ray en Godfrey, doorzochten de brokstukken.

‘Hier ligt iemand,’ schreeuwde Ray zodra hij me gevonden had.

Ray werd gespeeld door Lee Harwood en was het mannelijke hoofdpersonage van de serie. Hij was belachelijk knap. Helaas speelde ik vandaag een lijk en kon ik hem dus niet schamteloos bewonderen.

Hij scheen met zijn zaklamp in mijn gezicht. Een moment later liet hij zich op zijn knieën naast me vallen. Ondanks het heldere schijnsel van de lamp lukte het me om niet met mijn ogen te knipperen. Terwijl Ray voelde of ik nog een hartslag had, leunde Godfrey over ons heen.

‘Niet te geloven,’ bromde Ray terwijl hij naar zijn collega keek. ‘Het is zuster Elsie. Ze is dood.’

Anderhalf uur later was alles voorbij. Ik pakte mijn spullen en nam afscheid van de crew die mijn laatste scène gefilmd had. Maxine liep met me mee naar buiten. Haar hakken maakten een klikkend geluid op de marmeren vloer en nadat we over de drempel stapten, moesten we allebei kort wennen aan de heldere lentezon. Het was de eerste dag van april en heel even vroeg ik me af of de beëindiging van mijn contract misschien een grap was.

‘Wat een afscheid!’ zei Maxine toen we bij de bushalte aankwamen.

Helaas was mijn ontslag dus toch echt.

‘Dat was het dan,’ zei ik. Diep vanbinnen voelde ik de neiging haar handen vast te grijpen en haar te smeken zuster Elsie weer tot leven te wekken, maar gelukkig wist ik me te beheersen.

‘Je was fantastisch vandaag. Heel professioneel.’ Ze lachte naar me. ‘Je afscheid zal ongetwijfeld ontzettend veel reacties bij het publiek oproepen. Natuurlijk is het wel jammer dat je personage het niet overleefd heeft, maar –’

‘Maxine!’ zei ik op waarschuwende toon. Over haar schouder zag ik dat er twee meisjes naar ons toe kwamen.

‘Och, dat is waar ook.’ Ze schudde haar hoofd en sloeg haar armen over elkaar. ‘Moet je mij nou horen. Eerst laat ik iedereen een geheimhoudingsverklaring tekenen, en vervolgens ga ik zelf midden op straat over het script staan kletsen.’

‘Vraag het haar nou gewoon,’ siste het ene meisje tegen het andere. Ze gaf haar vriendin een bemoedigend duwtje mijn kant op.

‘Mogen we je handtekening?’ Het meisje bood me een pen en een stuk papier aan.

‘Natuurlijk,’ zei ik, blij verrast om in het openbaar herkend te worden. Ik zette mijn handtekening op de achterkant van een excuusbriefje van een moeder waarin stond dat haar dochter vandaag niet kon meedoen aan de gymles.

De twee meisjes keken naar het papier.

‘O.’ Het achterste meisje keek haar teleurgesteld aan. ‘Ze is het niet.’

‘Dat zei ik toch.’ Het voorste meisje gaf haar vriendin een por.

Ze verfrommelden het briefje, gooiden het op de grond en liepen weg.

Maxine en ik glimlachten ongemakkelijk naar elkaar.

‘Volgens mij hebben ze je eerdere opmerking niet gehoord,’ zei ik terwijl ik het papier opraapte.

‘Gelukkig maar. Als het script uitlekt, ben ik waarschijnlijk met een mijn baan kwijt.’

‘Dan zouden we wel gezellig in hetzelfde schuitje zitten.’

Maxine glimlachte me sympathiek toe. ‘Ik vind het heel jammer dat het zo gelopen is, maar het feit dat je het hier zo lang volgehouden hebt spreekt echt voor je talent. De schrijvers wilden je personage eigenlijk maar in zes afleveringen verwerken, maar al gauw bleek dat je veel meer waard was.’

Ik knikte en overwoog nog eens om haar te smeken mijn personage te redden.

‘Wanneer komt de rest van de cast te weten dat zuster Elsie... dood is?’ vroeg ik zachtjes zodat niemand ons kon horen.

‘Ik wil het zo lang mogelijk geheim houden. Hoe meer mensen het weten, des te groter de kans immers is dat de pers erachter komt. Als we blijven zwijgen, komt de geruchtenmolen vanzelf op gang en vraagt binnen de kortste keren het hele land zich af of Elsie de oorlog overleeft. Het verhaal van Elsie en Ron is ontzettend populair; er worden zelfs al weddenschappen gesloten over wanneer hun bruiloft plaatsvindt. Je laatste aflevering zal ongetwijfeld een enorm succes voor *Victory Road* zijn. En voor jou natuurlijk, Nina.’

‘Ik hoop het. De serie is echt fantastisch.’

Maxine keek op haar horloge. ‘Ik vrees dat ik moet gaan. Zie ik je vanavond op het feestje?’

Jessie May, die in de serie een flirtgrage barvrouw speelde, vierde haar verjaardag in Soho.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik.

Er zouden waarschijnlijk tientallen journalisten op het feest zijn en mijn manager Sebastian had er dan ook meermaals op aangedrongen dat ik zou gaan. Hij had er alle vertrouwen in dat ik een ster kon worden en dat er meer dan genoeg rollen voor weinig bijzondere actrices zoals ik waren. Dat klonk misschien niet erg aardig, maar brute eerlijkheid was zijn handelsmerk en dat waar-

deerde ik eigenlijk wel. Om mijn carrière te laten slagen, moest ik mijn gezicht volgens hem geregeld op feestjes laten zien zodat ik niet in de vergetelheid zou raken. Dat deed ik dan ook braaf.

‘Heel goed.’ Ze zuchtte opgelucht. ‘Nu je personage dood is, dacht ik dat je misschien niet in de stemming voor een feestje zou zijn.’

‘O, maar ik...’ Ik beet op mijn lip en vroeg me af of ik wel iets moest bevestigen wat eigenlijk nog niet officieel was.

‘Vertel.’ Maxine trok haar wenkbrauwen op en keek me nieuwsgierig aan.

Ik kon het simpelweg niet laten om haar over mijn nieuwe rol te vertellen.

‘Het contract is nog niet getekend, maar ik heb een rol in een nieuwe dramaserie van de BBC gekregen: *Mary Queen of Scots*.’ Ik probeerde het haar zo kalm mogelijk te vertellen, maar waarschijnlijk was het enthousiasme overduidelijk van mijn gezicht af te lezen. ‘Dus dat kan ik vanavond meteen vieren.’

‘Wat fantastisch!’ Er verscheen een vrolijke glimlach op haar gezicht. ‘Ga je de rol van Mary spelen?’

Ik knipperde verbaasd met mijn ogen. ‘De hoofdrol? O, nee! Daar wilde mijn manager me niet eens auditie voor laten doen.’

‘Dat is dan een grote fout van hem geweest. Sebastian Nichols is je manager, toch?’ Maxine fronste. ‘De prins van de showbizz-wereld.’

Ik knikte. Zelf vond ik Sebastian allesbehalve een prins. Hij was ontzettend ambitieus, maar gooide zijn charmes alleen in de strijd wanneer dat uiterst noodzakelijk was.

‘Wie speel je dan wel?’

‘Eve, het kamermeisje van Mary,’ zei ik. In de verte zag ik de bus opdoemen en dus haalde ik mijn ov-kaart uit mijn tas. ‘Ik ben allang blij dat ik überhaupt een nieuwe rol heb.’

Terwijl de bus bij de halte tot stilstand kwam, haalde Maxine haar telefoon uit haar zak.

Ik stapte in en zwaaide nog eens naar haar. ‘Bedankt voor alles. Ik vond het fantastisch om met je te mogen werken.’

‘Dat geldt voor mij ook. Maar Nina, wacht even, er zit me iets dwars.’

Ze zette haar voet naast me in de bus zodat de chauffeur niet weg kon rijden. Terwijl Maxine iets opzoekt, wierp ik hem een nerveuze glimlach toe.

‘Ah. Zie je, dat dacht ik al. Cecily Carmichael.’ Ze trok haar neus op. ‘Die naam blijft helaas net iets te makkelijk bij me hangen. Ik heb ooit kort iets gehad met haar vader – echt een vreselijke vent.’

Het was voor het eerst dat Maxine me iets over haar privéleven vertelde. Normaal gesproken hield ze dit soort dingen altijd strikt voor zichzelf.

‘Wat is er dan met haar?’ vroeg ik. Achter me hoorde ik iemand geïrriteerd zuchten.

‘Nina, lieverd,’ zei ze terwijl ze me haar telefoon liet zien, ‘de rol van Eve is al aan iemand anders gegeven.’

‘Wat?’ Ik nam de telefoon van haar over en bekeek de Twitterpagina van een andere actrice. ‘Dit meen je niet!’

Maxine had gelijk: Cecily Carmichael had aangekondigd dat zij mijn rol had gekregen. De rol die ik had willen spelen. De rol die zou voorkomen dat ik weer voor een uitzendbureau moest werken. Haar profiel stond vol enthousiaste berichtjes. Hoe meer ik er las, des te harder de teleurstelling bij me binnenkwam.

Eindelijk mag ik het bekendmaken: ik ga de rol van Eve in de @BBC serie #QueenMary spelen! #kannietwachten #historischdrama Om zes uur vanavond vertel ik jullie alles!

Er waren al talloze reacties op haar bericht binnengekomen. Zelfs Benedict Cumberbatch had haar gefeliciteerd, en... Sebastian – *mijn Sebastian?* – schreef dat hij ontzettend blij voor haar was.

‘Ik snap er niks van,’ zei ik vol ongeloof. ‘En om zes uur heeft ze blijkbaar nog meer nieuws? Niet te geloven.’

Maxine keek me aan. ‘Lieverd, ze zijn knettergek dat ze haar boven jou hebben verkozen. Ze heeft ooit ook auditie voor ons gedaan en leek wel totaal geen inlevingsvermogen te hebben.’

Mijn hart klopte zo hard in mijn keel dat haar compliment amper bij me binnenkwam. Deze rol was het enige wat me de afgelopen tijd op de been had gehouden. Zonder deze klus had ik niks om op terug te vallen en het kon wel maanden duren voordat zich een nieuwe kans op acteerwerk voor zou doen.

‘Gaat u nog mee of niet?’ bromde de buschauffeur naar Maxine. ‘Nee,’ antwoordde ik in haar plaats. ‘Sorry.’

Op dat moment kwam er een vrouw met een dubbele kinderwagen naar de bus gerend. Maxine hielp haar naar binnen.

‘Ik weet zeker dat je veel mooiere rollen kunt krijgen dan die van Eve het kamermeisje,’ zei ze. ‘En als je manager dat niet inziet, is hij blind.’

‘Maar Eve was beter dan niks en als ik helemaal geen rollen meer krijg, word ik nooit beroemd en –’

Ze tilde haar hand op om me tot zwijgen te manen. ‘Roem is ontzettend overgewaardeerd en voor een serieuze actrice bovendien totaal onnodig. En ik weet dat jij een serieuze actrice bent. Ik zie je vanavond op het feestje, en in de tussentijd...’ Ze maakte een gebaar alsof ze haar mond dichttristte. ‘Niks zeggen over het lot van zuster Elsie.’

‘Natuurlijk niet. Tot vanavond!’ riep ik terwijl de chauffeur de deuren dichtdeed.

De bus reed het drukke verkeer in. Ik keek uit het raam en probeerde mijn gedachten op een rijtje te zetten. Hoewel ik Maxine enorm respecteerde, was haar kijk op roem anders dan die van mij.

Mijn verlangen om beroemd te worden kwam niet voort uit ijdelheid, maar uit angst. De angst om vergeten te worden.

Want als je eenmaal vergeten was door de persoon die het meest van je hoorde te houden, zag de wereld er opeens een stuk beangstigender uit.

2

Er moest haast wel een verklaring zijn voor het feit dat een andere actrice mijn rol in *Mary Queen of Scots* ingepikt had. Sebastian zou me vast nog bellen; ik moest gewoon geduld hebben. Ik haalde een boek uit mijn tas en terwijl de bus zich langzaam een weg door de stad baande, probeerde ik wat te lezen.

Dat had echter geen enkele zin, want mijn gedachten dwaalden continu af naar de vrouw die mijn plek had ingenomen.

Cecily was de dochter van de beroemde landschapsschilder Campion Carmichael. Ik wist dat Sebastian nu al maanden probeerde haar bij een ander managementbureau weg te lokken omdat hij wist dat ze veel connecties in de kunstwereld had. Of ze überhaupt acteertalent had, leek hem een stuk minder te interesseren. Zover ik wist was de enige professionele productie waaraan ze tot nu toe had meegewerkt een documentaire over haar vader geweest.

Twee busreizen later was ik in Knightsbridge en liep ik naar Harrods, waar ik met mijn huisgenote Trudy had afgesproken. Die werkte in het warenhuis op de make-upafdeling en had aangeboden me voor het feestje van vanavond een uitgebreide make-over te geven.

Ik stapte de winkel binnen en keek nog eens op mijn telefoon. Sebastian had me nog altijd niet gebeld. De situatie werd er met de seconde vreemder op. Bij mijn auditie had de castingdirector gezegd dat ik perfect was voor de rol van Eve: ik had de juiste leeftijd, lichaamsbouw, huidskleur en zelfs mijn noordelijke accent paste precies bij het personage. Hoe kon het dan in vredesnaam dat mijn

rol nu was weggegeven aan Cecily Carmichael, die broodmager was en bovendien een enorm bekakte tongval had?

Met een geïrriteerde zucht stapte iemand om me heen. ‘Sorry,’ mompelde ik zodra ik besepte dat ik nog altijd in de deuropening stond. Ik ging opzij en keek naar een etalage vol dure handtassen. Op dat moment stuurde Trudy me een berichtje dat ik moest opschieten.

Het was bijna zes uur en dus kon Sebastian nu elk moment uit zijn kantoor vertrekken. Opeens kon ik niet langer wachten. Als ik hem voor het feestje niet sprak, zou ik me vanavond onmogelijk kunnen ontspannen.

Ik leunde tegen de etalageruit en belde hem. Het duurde even, maar uiteindelijk nam hij op.

‘Nina,’ zei hij op vlakke toon. ‘Ik ben met iemand in gesprek, kan ik je later terugbellen?’

‘Ik wil je alleen kort iets vragen...’ Ik hoorde hem zachtjes zuchten, maar besloot toch door te zetten. ‘over *Mary Queen of Scots*.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Ja?’

‘Heb je nog iets van de castingdirector gehoord?’

‘Niet echt, nee.’ Er klonk gegiechel op de achtergrond en ik merkte dat hij zich moeilijk op ons gesprek kon concentreren.

‘Ben je op je kantoor?’ vroeg ik.

‘Ja, en zoals ik al zei ben ik met iemand in gesprek, dus –’ Hij schraapte opnieuw zijn keel en stond duidelijk op het punt ons gesprek te beëindigen.

‘Ik kom wel even langs. Ik moet echt met je praten.’ Ik begon meteen naar het dichtstbijzijnde metrostation te lopen. Zijn thuis-kantoor in Kensington lag hier maar twee haltes vandaan.

‘Nina, nee.’

‘Het is geen probleem, ik ben toch in de buurt. Tot zo.’

Een paar minuten later zat ik in de juiste metro. Het was waarschijnlijk beter om deze kwestie persoonlijk met hem te bespreken.

Trudy vond het vast niet erg dat ik mijn afspraak om zes uur had afgezegd. Stond er om zes uur trouwens niet nog iets te gebeuren?

Dat was waar ook – Cecily zou haar volgers meer over haar nieuwe rol vertellen.

Ik opende de Twitterapp op mijn telefoon en zocht haar profiel op. Zodra ik haar laatste bericht zag, viel mijn mond open en sloeg mijn hart een slag over.

Champagne met mijn NIEUWE MANAGER @SebastianNichols-Talent. Binnenkort een exclusief interview op Entertainer's News. #actergoals #leefjedroom

Bij de tweet stond een selfie van haar en Sebastian waarop ze lachend proostten. Naast het duo stond een enorm boeket bloemen. Opeens wist ik precies wat er aan de hand was. Cecily had mijn rol gekregen omdat Cecily mijn manager had ingepikt en dus ook mijn droom leefde. Sebastian had de castingdirector er blijkbaar van overtuigd om de rol van Eve niet aan mij, maar aan Cecily te geven. Als hij zijn charmes in de strijd gooide, kreeg hij dat soort dingen wel vaker voor elkaar.

Ik maakte het tuinhekje voor Sebastians rijtjeshuis open en beende naar de voordeur toe. Hoewel mijn haar vanmorgen prachtig gekruld was, zat het na een lange werkdag behoorlijk in de war. Door het stof dat tijdens het draaien van mijn laatste scène in het rond gevlogen had, jeukte mijn hoofd bovendien behoorlijk. Ik toetste de beveiligingscode in en haastte me de trap naar zijn kantoor op. Er klonk gelach van zowel een mannelijke als een vrouwelijke stem. Blijkbaar zaten Sebastian en Cecily samen op me te wachten.

Ik legde mijn hand op de deurknop, rechte mijn rug en gooide vervolgens de deur open.

Ze zaten nog altijd op de plek waar de foto op Cecily's Twitter-

pagina gemaakt was: dicht naast elkaar aan Sebastians bureau, ieder met een glas champagne in de hand. De fles stond in een emmer vol ijs naast de enorme bos bloemen die ook op de foto te zien was.

‘Nina!’ Sebastian likte over zijn lippen. ‘Dat heb je snel gedaan.’

‘Jullie hebben het samen wel erg gezellig, of niet?’ vroeg ik bits. ‘Ik las dat jullie iets te vieren hebben.’

Hij keek naar de iPad op zijn bureau en liet een nerveus lachje horen.

‘Kun je haar niet wegsturen?’ mompelde Cecily terwijl ze beleefd glimlachte. ‘Dit is immers mijn moment.’

‘Natuurlijk, natuurlijk. Nina, als je op de gang wacht kom ik zo bij je.’ Sebastian stond op en lachte me al net zo beleefd toe als Cecily.

In plaats van weg te lopen, stapte ik hem tegemoet en drukte ik mijn vinger tegen zijn borstkas. Hij was niet erg lang en blijkbaar had hij mijn actie niet zien aankomen, waardoor hij achterover in zijn stoel viel.

‘Wanneer was je van plan me dit te vertellen?’ Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek hem fel aan.

‘Oeps,’ mompelde Cecily terwijl ze een slokje van haar champagne nam. ‘Volgens mij is er iemand jaloers.’

‘Vanavond,’ zei Sebastian terwijl hij ietwat ongemakkelijk over zijn nek wreef. ‘Echt waar. Dit is allemaal zo snel gebeurd en ik kon je echt niet eerder op de hoogte stellen. Luister, zullen we hier buiten over praten?’ Hij wierp een korte blik op zijn bureau, of op Cecily, dat wist ik niet zeker.

Als Cecily me niet zo arrogant en zelfvoldaan had aangekeken, zou ik misschien wel op zijn aanbod zijn ingegaan. Op dat moment werd de spanning en teleurstelling me echter te veel.

‘Waarom doe je me dit in vredesnaam aan, Sebastian?’ vroeg ik met bevende stem. ‘Is het soms nog niet erg genoeg dat zuster Elsie dood is? Vind je het nu echt nodig om ook meteen de rest van mijn carrière om zeep te helpen?’

Dramatisch? Ik? Misschien, maar ik had echt op mijn rol in *Mary Queen of Scots* gerekend. Ik wist zeker dat ik de baan zou krijgen. Zelfs Sebastian had dat bevestigd. En nu moest ik waarschijnlijk weer ergens als receptioniste aan de slag, waar me continu meelij-dende blikken toegeworpen zouden worden. *Ben je actrice? Waar heb je dan in gespeeld?* Ik kon wel janken.

‘Jemig, Nina, houd in vredesnaam je mond!’ Sebastian kwam razendsnel overeind en drukte zijn hand over mijn lippen.

Ik beet in zijn vinger, waarop hij een pijnlijke kreet slaakte. Cecily gooide haar zijdezachte haar met een dramatische beweging over haar schouder en hapte geschokt naar adem.

‘Ik houd mijn mond helemaal niet!’ riep ik, waarna ik een stap achteruit zette. ‘Ik vond het fantastisch om in *Victory Road* te spelen en mijn enige troost was dat ik na de dood van zuster Elsie meteen door kon gaan met de rol van Eve. Die heb je nu alleen doodleuk aan Cecily gegeven, wat totaal niet eerlijk is.’

Cecily keek me met samengeknepen ogen aan. ‘Luister, lieverd, je verziekt mijn feestje nogal. Kun je deze driftbui niet ergens anders voortzetten?’

Door haar pinnige woorden kon ik mezelf niet langer in de hand houden. Ik zette de fles champagne aan de kant, griste de emmer ijs van het bureau en kieperde die over haar hoofd leeg.

Cecily gilte en ook ik slaakte een verschrikte kreet, want ik kon amper geloven wat ik zojuist gedaan had.

‘Sorry, het spijt me vreselijk,’ stamelde ik terwijl ik de ijsblokjes uit haar prachtige blonde haar veegde.

‘Laat me met rust,’ schreeuwde ze, waarna ze mijn hand wegduwde.

‘Dames, alsjeblieft!’ zei Sebastian.

‘Dit is mijn moment en mijn exclusieve interview met *Entertainer’s News!*’ brieste ze. Ze tilde haar tas van de grond, stond op en liep drijfmaat de kamer uit. Op weg naar buiten riep ze over haar schou-

der: 'Hier zal mijn vader niet blij mee zijn! Reken daar maar op!'

'Wacht! Kom terug!' Sebastian maakte aanstalten om achter haar aan te gaan, maar Cecily beende de voordeur al uit.

'Ze is haar bloemen vergeten,' zei ik terwijl ik de prachtige bos rozen bekeek.

'Die zijn van jou,' bromde Sebastian terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd depte. 'Ze zijn vanmiddag voor je binnengekomen. Je hebt een enorme fout gemaakt, Nina, waarom kon je nou niet -'

Ik besloot niet naar hem te luisteren en haalde het kaartje uit het boeket. Zou de afzender zijn of haar identiteit dit keer eindelijk bekendgemaakt hebben?

Gefeliciteerd met de aflevering van Victory Road waarin je het leven van een meisje redde. Je was fantastisch!

Er trok meteen een warm gevoel door mijn borst. Wat een lief gebaar! De aflevering van deze week was inderdaad fantastisch geweest en deze kleine egoboost kon ik maar al te goed gebruiken. Helaas stond er opnieuw geen afzender op het kaartje. Wist ik maar wie me deze mysterieuze bloemen stuurde. Ik draaide het kaartje om, maar ook op de achterkant was geen aanwijzing te vinden. Mijn eerste anonieme boeket was een jaar geleden op Sebastians kantoor bezorgd nadat hij had aangekondigd dat hij mijn manager geworden was. Sindsdien werden er steeds als ik iets te vieren had bloemen bezorgd, bijvoorbeeld als ik een nieuwe rol gekregen had, er een artikel over me geschreven was of als ik jarig was. De afzender zette echter nooit een naam op het kaartje.

Op dat moment klonk er een rauw lachje door de ruimte. Ik keek verward naar Sebastians bureau.

'Zo zo,' zei een mannenstem. 'Wat een geluk. Hoor ik nou goed dat zuster Elsie het seizoen niet overleeft? Dat lijkt me een behoorlijke spoiler, mevrouw Penhaligon.'

De angst sloeg me om het hart toen ik zag dat iemand via FaceTime met ons had meegeluisterd.

Ik slikte en probeerde zo kalm mogelijk op zijn opmerking te reageren. ‘Ross! Hallo.’

Ross Whittaker was de hoofdredacteur van *Entertainer’s News* en stond erom bekend dat hij altijd op zoek was naar het laatste exclusieve nieuws. Hij likte over zijn lippen en leunde glimlachend iets dichterbij de camera toe.

Ik bedacht wederom dat het vandaag de eerste dag van april was. Zou dit allemaal een grote grap zijn? Misschien was ik wel helemaal geen twee rollen kwijtgeraakt, had ik geen emmer vol ijs over Sebastians nieuwste cliënte gegooid en had ik het lot van mijn personage in *Victory Road* helemaal niet prijsgegeven aan de grootste roddeljournalist van het land? Ik keek naar Sebastian. Die keek met grote ogen naar het scherm.

Ik slikte nog eens. Blijkbaar was ook dit geen grap.

‘Dus, Nina Penhaligon, heb je me nog meer te vertellen?’

Ik kreeg geen kans om zijn vraag te beantwoorden, want Sebastian tikte razendsnel op het scherm van zijn iPad om het gesprek te beëindigen.

‘Besef je wel wat je gedaan hebt?’ Hij kamde zijn vingers door zijn bruine haar en begon door de ruimte te ijsberen. Onder zijn oksels verschenen langzaam maar zeker kleine zweetplekken. ‘Je hebt een heilige showbizzregel gebroken. Als acteur mag je nóóit het plot onthullen van de film of serie waarin je speelt. Aan niemand. Dat weet je toch?’

Ik liet me in Cecily’s stoel vallen en drukte mijn handen tegen mijn gezicht.

‘Ik weet niet wat me overkwam. Ik heb nog nooit iemand aangevallen!’ zei ik bevend. Een uur geleden had Maxine me nog een compliment gegeven over mijn professionele houding. Er liep een rilling over mijn rug. ‘Maxine wordt gek als ze hierachter komt.’

‘Net als de rest van de cast en crew.’ Sebastian liet zich in de stoel naast me vallen en vloekte zachtjes.

‘Wat moeten we nou doen?’ vroeg ik met hese stem.

Hij leunde met zijn ellebogen op zijn knieën en keek me diep in de ogen.

‘Ik ga iets tegen je zeggen wat ik in al mijn jaren als manager nog nooit tegen iemand gezegd heb.’

‘Oké.’ Ik knikte. Hij had mijn rol in *Mary Queen of Scots* weliswaar aan iemand anders gegeven, maar waarschijnlijk wist hij beter hoe we deze crisis te boven konden komen dan ik. ‘Dank je wel.’

‘Ten eerste zet je nu meteen je telefoon uit. En ten tweede praat je met niemand.’

‘Dat lijkt me inderdaad een goed idee.’ Ik deed meteen wat hij zei. ‘En verder?’

‘Ga weg uit Londen.’

Ik knipperde verward met mijn ogen. ‘Waar moet ik dan naartoe?’

‘Dat maakt niet uit.’ Hij haalde ongeduldig zijn schouders op. Toen liep hij naar de deur toe en hield die voor me open. Ik tilde mijn boeket op en liep gedwee met hem mee. ‘Kies maar een mooie bestemming uit en probeer je niet te opvallend te gedragen. Je hebt je goede naam behoorlijk bezoedeld en het zal flink wat tijd kosten om dat te herstellen.’

Hoe kon ik me in vredesnaam onopvallend gedragen? Waar moest ik naartoe? En hoe kon ik aan mijn carrière blijven werken als ik niet eens meer audities kon doen? Konden we hier niet gewoon op de een of andere manier een positieve draai aan geven? Alle publiciteit was immers goede publiciteit, toch?

Ik slikte. ‘Kun je geen persbericht voor me naar buiten brengen waarin ik mijn excuses aanbied?’

Hij lachte. ‘Ik vrees van niet. Je hebt me in een ontzettend moeilijke positie gebracht. Cecily’s vader is geen man die ik tegen me in

het harnas wil jagen. Dat wil ik dan ook direct zien te voorkomen.'

'En ik dan?' vroeg ik zachtjes.

'Ik heb altijd mijn uiterste best voor je gedaan, maar je bent nu eenmaal geen ster, Nina. Cecily heeft misschien nog niet zoveel ervaring als jij, maar ze heeft wel talent. Ik vrees dat je loopbaan als actrice hier ophoudt.' Hij keek me triest aan en ik voelde de tranen achter mijn ogen branden. Het was één ding om weinig zelfvertrouwen te hebben, maar iets heel anders wanneer je grootste onzekerheden hardop door iemand werden bevestigd. Het feit dat Sebastian juist degene was die vertrouwen in mijn acteerkwaliteiten hoorde te hebben, maakte de situatie bovendien des te erger. 'Ik denk dat we onze samenwerking maar beter kunnen beëindigen. Van nu af aan sta je er alleen voor.'

'En dat heb ik volledig aan mezelf te danken, of niet?' Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek hem in de ogen.

Hij zuchtte ongeduldig. 'Ik vrees van wel. Ross Whittaker heeft waarschijnlijk meteen op Twitter gezet wat hij weet, dus het nieuws over je personage zal zich binnen de kortste keren door de hele showbizzwereld verspreiden. En viert Jessie May haar verjaardag vanavond niet? Op haar feestje zal je bekentenis vast ook uitgebreid worden besproken.'

Op dat moment ging Sebastians telefoon en trok hij zijn wenkbrauwen op. 'Zie je, het nieuws heeft zich nu al verspreid. Ik ben bang dat de pers geen al te positief beeld van je zal schetsen.'

Er doemde een diepe woede in me op.

Wat was Sebastian een ongelofelijke eikel. Hij had er blijkbaar totaal geen spijt van dat hij mijn rol aan Cecily had weggegeven en nam geen enkele verantwoordelijkheid voor wat er zojuist gebeurd was. Hij voerde me simpelweg aan de leeuwen.

'Bedankt voor het advies, je hebt helemaal gelijk,' zei ik met een minuscuul glimlachje. Vervolgens verkocht ik hem een flinke stomp in zijn maag.

Op weg naar het metrostation ebde mijn voldoening om de gepijnigde blik van Sebastian langzaam maar zeker weg. Na alles wat er vandaag al gebeurd was, kon ik nu ook mishandeling aan mijn lijstje van misdaden toevoegen. Ik kon mijn gezicht vanavond onmogelijk op het *Victory Road*-feestje in Soho laten zien en dus besloot ik naar huis te gaan. Nadat ik Trudy alles verteld had, sprak ik met bevende stem een bericht op Maxines voicemail in om mijn excuses aan te bieden. Vervolgens stuurde ik een cryptisch, maar berouwvol berichtje naar Becky Burton en zette ik mijn telefoon uit. Waarschijnlijk kon ik Sebastians advies maar beter zo snel mogelijk opvolgen en dus besloot ik de stad morgenochtend vermomd te verlaten. De vermomming was Trudy's idee.

Het zou zeker een paar dagen duren voordat dit fiasco voorbij was. In de tussentijd leek het me het beste om de nodige afstand van de showbizwereld te nemen en te wachten tot iemand een nog stommere fout dan ik maakte zodat de media iets nieuws had om te bespreken.

De volgende ochtend verfde ik mijn lichtbruine haar zwart en propte ik zo veel mogelijk van mijn kleren in een koffer. Vervolgens liepen Trudy en ik samen naar Paddington Station, waar we in de rij gingen staan om een treinkaartje te kopen.

‘Weet je wel zeker dat het een goed idee is om uit Londen weg te gaan?’ vroeg Trudy gapend. ‘Ik bedoel, Exeter is een behoorlijk eind weg.’

‘Ik weet op dit moment helemaal niks zeker, maar Sebastians advies is het enige houvast dat ik heb,’ zei ik op lage toon. Ik had een capuchon op en probeerde zo min mogelijk oogcontact met mensen te maken. Eigenlijk werd ik helemaal niet zo vaak herkend, maar het leek me beter om vandaag geen enkel risico te nemen. ‘Bovendien vind ik het eigenlijk wel fijn dat ik een paar dagen weg kan en wat tijd met mijn broer kan doorbrengen.’

Trudy knikte. Ze wist hoe hecht ik met Archie was. Hij was

immers de enige familie die ik nog had. Gisteravond had ik hem gebeld om te vragen of ik een tijdje bij hem mocht logeren. Ik had hem nog niet verteld wat er gebeurd was, maar simpelweg gezegd dat ik een paar dagen vrij had. De waarheid kon ik hem waarschijnlijk beter persoonlijk vertellen nadat hij me van de trein had gehaald.

Zodra ik mijn spiegelbeeld in de glazen wand van het loket zag, schrok ik. Trudy had vanmorgen mijn make-up gedaan zodat ik zo onherkenbaar mogelijk zou zijn. Ze had alleen wel erg veel donkere foundation gebruikt, waardoor mijn gezicht bijna net zo oranje was als dat van Donald Trump.

Ze tikte met een van haar lange nagels tegen mijn voorhoofd. 'Niet zo fronsen, daar krijg je rimpels van.'

'Ik zal het proberen.'

'Kom je wel snel weer terug?' vroeg ze. 'Ik vind het zo heerlijk om samen te wonen met een actrice. Jij bent waarschijnlijk de enige connectie die ik ooit met de showbizzwereld zal hebben. Ik ga je echt ontzettend missen.' Ze knipperde met haar zwaar opgemaakte ogen, waardoor er een golf van vertedering door mijn borst trok.

'Dank je, Trudy. Ik ga jou ook ontzettend missen,' zei ik terwijl ik haar omhelsde. 'Na gisteravond vrees ik alleen dat ik eerder berucht dan beroemd ben.'

'Gelukkig zijn mijn klanten gek op roddelverhalen,' zei ze glimlachend.

Die zullen er de komende tijd genoeg over me verschijnen, dacht ik.

'Volgende!' brulde de man achter het loket.

Ik stapte naar hem toe.

'Een kaartje naar Exeter, alstublieft.'

De man voerde mijn verzoek op zijn computer in. 'Een enkele reis of een retourtje?'

Londen was mijn thuis en bovendien de enige plek waar ik

aan mijn carrière kon werken. Hier vonden immers alle audities plaats... en ik was de cast van *Victory Road* nog excuses verschuldigd. Was het echt de juiste keuze om te vluchten? Sebastians harde woorden galmden door mijn hoofd. *Probeer je niet te opvallend te gedragen... Ik vrees dat je loopbaan als actrice hier ophoudt...*

Met een diepe zucht gaf ik de man mijn creditcard. 'Een enkele reis, alstublieft.'